

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklēsiastikē Istorya, Eklogai Apo Tōn Istoryōn
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoreetus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXX. De obsidione Nisibis: & de Apostolica conversatione Jacobi Episcopi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Τούτης τοῦ εὐνόμια διὰ βραυμάτων ἐδήλω-
σε, καὶ ἔσθι μέρμφεδε μὴ ταῦθεν ταῖς θεο-
τήκαις ὁ ἐνόμιος, δεῖσας μὲν τὸ πεχώρη-
σε τὴν ἡ απίσιαν σκέψευκαν, τροδοσίαν
μηνιαῖν γόρδενδεν εὐδοξίαν. οὐδὲντος τοῦ ἔσθι
τον αἴτιον ἐλεγμόν. οὐδὲντεν λοιπὸν ιδίαν φρε-
γίαν συνετήσατο. οὔσοι γάρ δὴ συνίσορες ἥσαν τὸ
ἐν τοῖς δόγμασιν αὐτῶν συμφωνίας, εὐδοξίας
μηνιαῖν απέστησαν, τροδοσίαν καὶ εγνωκότες· εὐ-
νόμιον δὲ συνετάχθησαν, καὶ την πετωνυμίαν ὅτε
ἔμενε μέχει τοτεμερούχετον ἐλεγμόν. αἱρέ-
σως δεχηγός ψύρμενος ὁ ἐνόμιος, ταῖς τοῦ
αἰτεῖσας τροδήκαιας τὴν δρεῖν βλασφημί.
αὐτὸν ἐπινέποσεν οὕτοις πάθετοι φιλοτιμίας, δελεύ-
ων ιδίου συνετήσατο σύλογον, αὐταὶ τὰ πε-
παγμένα βοῶν, ἵνα μὴν γάρ αἴτης δηλού-
ρυχθεῖς ἀξηλάθη, εἰς συνεχῆτεν ἐκείνω, καὶ
τοιδιάσπαλεν αὐτὸν. Καὶ θεες αὐτῷ ποτον ὄνομά
ζων, ἀλλὰ μεμένκεν εὐδοξίᾳ συμπεφραγ-
μένος. τίκαντος δίκαιας εἰσεπεάχθη τοῦ
αἰτεῖσας, ἀκέσερες τῆς συνόδου τὸν ψῆφον.
αὐτὸς Πτοσκόπος ἐχρόνον καὶ πεσενέρευς, οὗ τὸ
Πτοσκοπικῆς αἵρεα γεγυμνωμένος. ταῦτα
μηνὶν ἐν κανταύλινη πόλι γεγένην^{το}.

C

CAP. XXX.

*De obsidione Nisibis: & de Apostolica con-
versatione Jacobi Episcopi.*

Στρατεύσαντος Βασιλέως καὶ ρωμαί-
ων στρατεύσαντος, αφίκετος την αὐλό-
χειαν ὁ κανταύλης, αἰέρας τὴν σραΐδην. ἐξη-
λασε τὸ τετραπλεύρες τὸ ὅταν ρωμαιών στρα-
τος, ἀλλ' ὅτῳ τῷρετος τὸν ρωμαιών στρα-
τον ἐτίνης τερόπον ἐγώ διηγήσομαι. νίστεις,
ηνάντιοχειαν μιθονίας πινες ὄνομαζον, ἐν
μεθορίῳ καὶ τὸ πέσσων καὶ ρωμαίων τῆμονίας.
ταῦτης Πτοσκοπος ἦν καὶ πολιτεύοντος τοῦ σραΐδηος
ιάκωβος, οὐ πρόδην ἐμνησθεντος τῆς ἡλιοτολ-
κῆς χάρεστας αἰλίνας οὐτοῦ οὐφία. τέττας
δέξια γάτας καὶ πολυμηνίας θαυματίσειας ἐν
τῇ Φιλοθέῳ ισορίᾳ συγκείψας, αειθόν διμα-
κούπαρελκον αἴνιον τελεῖας ἀπαριθμίσας. μι-
αντομόνηρος, οὐ προκαθέντας εἴνεκα διηνμάτος.
Τὸν ὑπότεττας κυβερνωμένην τῷσιν ρωμαιών
ὑποκειμένην ὁ πέσσων ἐποιόρκησετος, εἶδο-

D

INTEREA vero cum Persarum rex
Sapor Romanis bellum intulisset,
Constantius collecto exercitu Antiochiam perrexit. Hostes vero profligati-
vit, non exercitus Romanorum, sed
piorum hominum apud Romanos de-
gentium Deus. Quoniam autem mo-
do victoria contigerit, hic exponam,
Nisibus quam nonnulli Antiochiam
Mygdoniae appellant, urbs est in con-
fini Imperii Persarum ac Romanorum
sita. Hujus Episcopus & servator &
Dux erat Jacobus, cuius antea memini:
qui Apostolicæ gratiæ radiis coruscabat.
Cujus stupenda & celeberrima miracula,
cum jam antea in Philotheo his-
toria exposuerim, superfluum nunc ar-
bitror & minime necessarium, eadem
denuo commemorare. Unum dun-
taxat quod ad præsens institutum per-
tinet, narrabo. Urbem cui ille pra-
erat, Romanis tunc subditum, Persarum
exercitus obsidebat. Cumque

P iii

Septuaginta jam dies in obsidione contumcissem, multasque restitutines muris admovisset, & alias circumquaque machinas construxisset, vallum denique ac fossas duxisset, urbem tamen capere non poterat. Tandem Perlae aquis fluvii qui medium urbem interfluit: is vulgo Migdonius vocatur: longe supra urbem retentis, & ripis utrinque exageratis &c in maximam altitudinem sublatis, ut fluxum aquæ cohíberent: postquam immensam aquarum copiam viderunt, adeo ut supra aggerem exundaret, repente eam in muros velut arietem immiserint. Cujus impetus violentiam, cum murus sustinere non potuissest, inclinatus corrui. Idem quoque contigit alteri murorum parti, qua Migdonius fluvius erupit. Nam & illa impetum aquæ non ferens, subversa est. Quibus visis Sapor jam sperabat se citra pugnam urbe esse portiturum, ac die quidem illo quietit, ut limus sic caretur, utque fluvius vado transiri posset. Postera autem die omnibus copiis urbem aggressus, cum per subvertas murorum partes intraturum se in urbem speraret, murum utrunque instauratum videret, & laborem à se frustra suscepsum fuisse. Nam Divinus ille vir, cum precationis sua virtute militum ac reliquorum civium animos roborasset, & murum edificavit, & impositis ei machinis irruentes hostes repulit. Atque hæc perfecit, non ad murum proprius accedendo, sed intra Ecclesiam, universorum Deum ac Dominum deprecando. Porro Sapor non sola substructionis celeritas obstupefecit, sed aliud quoque vilum exterruit. Vedit enim stantem in muro quendam imperiali cultu ornatum, & purpuræ ac diadematis fulgorem eminus radiantem conspexit. Cumque Imperatorem Romanorum cum esse coniceret, mortem minatus est iis, qui proculabesse illum nuntiaverant. Illis contra affirmantibus vera esse qua dixissent, & Constantium Antiochiae morari afferentibus, intellectus quid vilum illud significaret, Deumque pro Romanis pugnare dixit. Et indignatus, miser lagittam in celum conjectit, gnarus quidem feriri non posse eum qui corporis expers esset, sed furoris violencia abruptus. Tunc vero admirandus Ephrem, qui apud Syros præstantissimus fuit scriptor, Divinum Jacobum rogavit, ut in murum consenser-

μήνοντα ἐπροσεδρύσας ημέρας, καὶ πολλὰ μηνέλεπόλει τῷ τείχῳ προστενεῖκαν, τοῦλα ἑτέρα μυχανήματα πεσίστας, καὶ χαρακάματα ἐπαφρός ὄρυξας, ἐλεῖν τὴν τούλι οὐκενέμερην ἐπί τῷ τούλι μετρέπειν τὸ μέσην διάβεμνα τὴν τούλι, μυγδόνιον ἐποματέτω, πόρρωθεν ἐπιπλέων, καὶ ταῖς ὅχθαις ἐκάρωθεν προσχώσας, καὶ ὑψηλὰς εργασίας εἰσαγόμενον τὸ τούλι μαστιχώσων, οὓς εἶδε τάμπον θύμιμρον, καὶ λοιπὸν ὑπέεκβλύσσον τὸ τούλι, ἔπιπλέων αὐτῆς ἀφῆκε τὸ τείχος αἱ μυχαναὶ τὸ τούλινεγκε σφραγίσατε τὸ τούλι προσβολὴν, ἀλλ' ἐπλιθητὲν κατέπεσε. ταῦτα πάσα τὸ τούλι τὸ ἐπεργυτὸν τούλιον μέρος ιστιμένε, διότι τὸν εἴδοντα μυγδόνιον ἐπίχειρε. καὶ νέχθη γὰρ τὸν εὔμηνον τούλιον ταῦτα ταῦτα εἰσιδων, ἥλπον δικονίου λοιπὸν τὸ διεσθέτητο εἰσελέγει τὸν μὲν ημέραν ἐκείνην ησυχαστὸν εἰσελέγει τὸ τέλμα διαβαθμῶν, ἐπει τὸ τούλι θύμιμρον, πάντας εγίνεται προσβαλλεῖν τὴν πρεσβαίαν, καὶ προσδοκῶν διὰ τῶν καταπεπλιθῶν τὸ τούλινεγκε εἰσένει μερῶν, ὅρατὸ τούλι ἐκάρωθεν αὐτοῦ δομημένον, ἐπει μάταιον αὐτὸν τὸν γερυπομηρόν. ὁ γάρ θεῖος ἐκεῖνος θανάτηρ, διὰ προσδοχῆς καὶ τεστρατιώτας δυνάμεως εμπλήσας ἐπει τούλιον ἀλλαγὴν οὐκέπειρε, τόποι τούλιοις αὐτοῦ μητοῖσι, καὶ μυχανήματα πεσίστας, τὰς προσοντας ἔξηλασε. καὶ τοῦτα ἐδραγότελ τούλι τολμαῖσιν, ἀλλ' εἴδοντα τὸ τούλινον γενεθέντοις τοῖς μὴ ταρεῖναι έποιεπησθεῖσι. ιχνευτομένων ἐπεικένων αἰλιπτῆν εἶναι τὸ παράντανερημένα, καὶ τὸν κωνσταντίου αὐλοκεία διάγνην εἰρητων, ἐπέγνω τὴν ὄψιν τὰ μηνύματα, καὶ τὸν θεόν εἴπη τὸν εὐμάναν πέμπασιν. καὶ διηγεζόντας ὁ δεῖλας, βέλος ἀφῆκεν εἰς τὸν αἴρεσθαι. εἰδὼς μὲν αἱ βελεῖς τὸν αὐτούματον, τῆς ἡμανίας τὸν εὔμηνον σκευακάνων τόποις φρεγίμονας μάτιον. συγκραφόμενος ἐπει τὸ αριστον τούλιον σύροις εἰθέντο, τὸ θεόν ιδίκων ιδίκωλησεν ἐπιβήναι τὸ τούλι.

καὶ τὸς Βαρθερός ιδὲν, καὶ τῆς πλευρᾶς καὶ ἀντῶν αφίνειται τὸ Βελονέζιας δὴ εἰς ὁ θεωσέσι Θαῦρωπος, αὐτὴν μὲν εἰς θάλατταν τοῖς μνεῖσιν πληνθεὶς ιδὼν, αἴλιοι μὲν σκοτίοις οὐδενί Σκύτας ἐν αὐτοῖς ξέντησεν Πηπεμφεδημαρκούν κανωπαῖς, ὡς καὶ διὰ τὴν μικρῶν λιοφίων τὸ Κρίσιον επικρεψθεὶς ἐπιγνώναμετιὺν δίναμιν. εἰπέοντες τῇ δύχῃ τῷ σκυταλῷ καὶ τῶν κανωπῶν τὰς νέφην. καὶ τῶν μὲν ἐλεφαντῶν τὰς αφρομίας αὐλοδδεῖς τε φυκίας ἐπλήρωτον ὅπων τῶν κανωπῶν καὶ τῶν αἴλων κίλιμαν, τὰ τε ὀπτακιὰς ρίνας. ③ ἐφέρεται δυνάμειροι τὸν ζωνφίων τῶν τερεσούλων, τὰς λερύπηρες ἀπέρητος καὶ τῶν εποχερμάριας κατίπενεγκαν. καὶ τῶν τετάξιν συνέχεον, τότε τερεπτεδον καταλιπόντες, ἐφυγον κατακοστός. εἰς τὸν οὔρανόν τοις Βασιλέως, τὴν μικρὰν Φιλανθρωπιὰν παιδειατρῶν ένσεβειῶν τερεπτεδον θεού μεμαθητηκότες τελείωσι, αὐτοὶ δύξεν εἶπεν, αἰχμήν τενίκιν εἰς τῆς πολιορκίας δρεψάμενοι.

Κεφ. Ηλι.

πρὶ τῆς ἑταῖρος τηρητικῆς θεωτικῆς θεού, καὶ τῶν κατὰ τὸν ἄγιον μιλέτιον θεού Συμβάντων.

Καὶ τότον ἐτὸν χερόν οὐ καντάνει οὐ καὶ καίνοχεια διέτελε. τὸ διάνακτον θυμόρης καὶ πέποικον τολέμειαν πανσαμάρις, πάλιν ἐποκόπιας συντέθροισεν, δρενθῆναι πάντας καὶ τὸ ὄμορσον ἀναγκάζων καὶ τὸ ἔτεροστον. ἐνθοξεῖς ἐμῷ λεύκοιν ἐκένοντον θεργον ἀρπάσαντος, εἴτα δέξελα θεῖος, καὶ μὲν πολλὰς συνδέσθηται κανθανόπολιν τερεπτεδον κατεχούσθε, ηδίνιοχέων ἐκκλησιαὶ ποιεῖται οὐσέρητος. τότε δὴ εἰς ④ συνεληλυθότες Πλίσκοποι πολλοὶ ἤσταν πάντεθεν συνέλεγμένοι χρημάτευγον προσβληθῆναι τερέπτερον τῇ ποιητῇ ιούσα, εἴθις τῶν κοινῆς σωμάτων τερέπτων δομάτων βελεύσαδε. καὶ ἐκένοντον ἐτὸν καλεγού μελέποις ὁ θεωσέσι ⑤ πόλιν τιὰ τὰς αρμενίας θεωτικήν, εἴτα τῶν δέρχομένων τὸ δυσπίνιον δυζεγίνας, ποσυχίαν τῆγρι, ετέρωθι διατετέσσιν. τὸν τασσόπηταντες ⑥ τὰς αρέις συμμοειδεῖς ὁμοφεγαῖναι τερεπτωνότων δομάτων, εξητησαντὸν καντάνοντος, τέτω τάνιοχέων ἐκκλησιαὶ τερεπτεδον τὰς ήνιας. πάντα γάνομον παρέβαινον αἰδεῖς, καρδιναὶ πρώμενοι τὸν

A dens, barbaros ad/piceret & impreca-tionis tela in eos immitteret. Cui obsecutus admirabilis ille vir, in quan-dam turrim consernit. Visaque innu-merabilis hominum multitudine, nullū aliud malum iis imprecatus est: sed oravit tantum, ut cinifes & culices in eos immitterentur, ut ex minutis animalculis, ejus qui ipsis auxiliabatur poten-tiam cognoscerent. Orationem Jaco-binubus cinisum & culicum protinus exceperē. Et Elephantorum quidem proboscides instar tuborum cavas: e- quorum vero & reliquorum jumentorum aures simul ac nares compleverunt. Qui cùm hujusmodi animalculorum imperium sustinere non possent, abruptis loris lessores suos excutere cœperunt, & ordines conserbarunt: reliquoque exercitu, totis viribus concitiis fugam se dederunt. Itarex infe-licissimus: cùm Dei piis hominibus prospicientis vim ac virtutem hac mo-dicae clementi castigatione didicisset, recessit inde, ignominiam ex obsidio-ne referens non victoriam.

CAP. XXXI.

De Synodo Antiochiae celebrata, & de his qua sancto Meletio illuc contigerunt.

Ε O tempore Constantius Antiochiae morabatur. Qui reparatis inducis finitoque Persico bello, Episcopos iterum congregavit, cunctosque, tam consubstantialis, quam diversa substantia vocabula rejicere coegit. Erat tunc Antiochenae fedes pastore destituta, cùm Eudoxius qui post Leontium Antiochenam sedem occupaverat, inde expulsus fuisset, ac post multas synodos Constantinopolitan. Ecclesiā millegitime obtincret. Episcopi igitur, qui tum eo convenerant, erant autem plurimi ex diversis provinciis con-gregati, prius quidem pastorem gregi præficiendum esse dixerunt, deinde unā cum illo de doctrina fidei consultandum. Per idem tempus Divinus Meletius cuiusdam urbis in Armenia Episcopus, cùm gregis sui contumaci-am ferre non posset, alio migraverat, ibique in otio degebat. Hunc Ariani consentire sibi & dogmatum suorum participem esse arbitrati, petierunt à Constantio, ut Antiochenis Ecclesiæ administrationem ei committeret. Cunatas enim leges audacter violabant, dum impietatem suā confirmare